

Då det lär vara obestriddigt, att säljaren icke behöfver så lång tid för att tillgodogöra sig den rätt, honom uti förevarande lagbud tillförsäkrats, synes den anmärkta olägenheten lättast kunna undanrödjas genom antagande af en lagbestämmelse, att i de tingslag eller härad, der ting hållas enligt ofta åberopade förordning, in-teckning för ogulden köpeskillning skall sökas sist vid det allmänna sammanträde, som infaller näst efter sex månader, sedan lagfart för köparen beviljades.

På grund af hvad jag sålunda anfört, vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta den ändring i sista punkten af 11 kap. 2 § jordabalken, att den undfår följande lydelse:

Söker han ej in-teckning för sin fordran i stad inom tre månader och å landet i domsaga, der ting hållas enligt kongl. förordningen den 17 maj 1872, sist vid det allmänna sammanträde och eljest sist vid det ting, som infaller näst efter sex månader sedan lagfart för köparen beviljades, ege derefter ej bättre rätt än de andre.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 24 januari 1893.

D. G. Restadius.

N:o 36.

Af herr **O. B. Olsson** i *Maglehult*, om *vissa ändringar i förordningen angående tillverkning af brännvin.*

Vid åtskilliga föregående riksdagar hafva framställningar blifvit gjorda dels af enskilde motionärer och dels af Kongl. Maj:t, vid 1887 års riksdag, att i mer eller mindre mån hindra användandet af majs

med flera utländska produkter för tillverkning af bränvin inom landet. Oaktadt dessa framställningar icke kunnat tillvinna sig Riksdagens bifall, är jag likvisst af den öfvertygelsen, att en förändring i vår bränvinslagstiftning i det angifna syftet är af behovet högligen påkallad, så vida ej odlingen af potatis inom landet för bränvinstillverkningen skall i hög grad, om ej helt och hållet, omöjliggöras. Detta senare förhållande har en desto större vikt och betydelse för vissa delar af vårt land, hvars jord är af så mager beskaffenhet, att den icke med säkerhet kan bära andra skördar än råg och potatis. Denna sistnämnda produkt har redan fått en allt för stark konkurrent i de utländska sädesslag af majs och ris m. m., som i icke ringa del utgöra råmaterialet till vårt lands mer än tillräckligt stora bränvinstillverkning och såmedelst nedtrycker priset på potatisen ända derhän, att icke arbetet på dess odlande på långt när blir betaldt, och tusentals mindre jordbrukare gå sin undergång till mötes, derest Riksdagen icke beslutar en högre beskattning på bränvin, tillverkad af majs, ris, hvete och råg, krossad eller okrossad, och detta äfven användt tillsammans med potatis.

Hvad pressjästfabrikationen inom vårt land beträffar, kan jag icke föreställa mig, att denna skulle lida något otillbörligt intrång genom en högre beskattning på det bränvin, som tillverkas af dessa förutnämnda ädlare produkter; ty dessa fabrikers rättigheter måste rättvisligen grunda sig på tillverkningen af pressjäst och icke på biprodukten bränvin.

Så länge konsumtionen af bränvin i vårt land är så stor som nu beklagligen är fallet, måste det utan tvifvel vara en icke ringa fördel, att för tillverkningen af detta bränvin använda egna och mindre kostbara produkter än att inköpa sådana — låt vara ädlare — från utlandet, emedan ett sådant förfaringssätt utan tvifvel skall blifva en stor nationalförlust.

Under det, som jag hoppas, Riksdagen skall finna det vara för landet fördelaktigt, att en högre skatt pålægges sådant bränvin, som tillverkas af majs m. m. samt mjöl, och således godkänner det förslag, jag här nedan framställer, lärer det blifva nödvändigt, för att förminska svårigheterna vid kontrollen öfver tillverkningen, att, när bränvinstillverkare vill utöfva sin tillverkning af nu omnämnda råämnen, sådant skall i god tid anmälas hos kontrollören på stället, hvarom föreskrift lämpligen kan lemnas i ordningsstadgan.

Likaså lärer det icke kunna undvikas, för att en säker kontroll skall kunna utöfvas vid tillverkningen, att, under den tid majs och dylikt användes vid inmäskning, då äfven andra råämnen såsom potatis

m. m. *samtidigt* dertill användas, den förhöjda skatten i sådant fall måste drabba allt det bränvin, som deraf erhålles.

På dessa skäl, äfvensom de af Kongl. Maj:t och motionärer i ämnet förut anförda, får jag vördsamligen hemställa, att Riksdagen måtte bifalla följande förslag samt vidtaga de förändringar i gällande kongl. förordning om tillverkning af bränvin, som deraf kunna blifva en följd:

För bränvin, som tillverkas af majs, ris eller andra slag af råämnen, som äro af beskaffenhet att icke inom landet allmännare alstras, samt mjöl af alla slag, skall erläggas en förhöjd tillverkningskatt af 10 öre för hvarje liter bränvin. Om med här omförmälda råämnen äfven andra slag *samtidigt* användas för tillverkning af bränvin, skall äfven för sådant bränvin erläggas den förhöjda skatten.

Den, som till bränvinsbränning använder råämnen annorlunda än som här ofvan blifvit stadgadt, straffas med böter från 500 kronor till 1,500 kronor, samt erlägger dessutom en särskild förhöjd tillverkningskatt med 10 öre för hvarje liter bränvin, som på detta sätt elofligen blifvit tillverkad.

Stockholm den 23 januari 1893.

O. B. Olsson
i Maglehult.

I motionens syfte instämma:

<i>P. Pehrson.</i>	<i>Carl Hj. Wittsell.</i>	<i>Anders Nilsson.</i>
<i>S. Arnoldsson.</i>	<i>P. Truedsson.</i>	<i>Nils Jönsson.</i>
<i>Olof Andersson</i> i Lyckorna.	<i>Aug. Peterson.</i>	<i>Nils Svensson.</i>